

[Per Federspiel.]

man ofte møder, at nu er det ikke så slemt, at der findes denne grøft i Europa, for nu kommer Kennedyrunden, hvor vi alle skal nedsætte toldsatserne med 50 pct., og så bliver den diskrimination, der er, 50 pct. mindre. Det tror jeg den højtærede udenrigsminister vil være enig med mig i er en fejlregning, for mange af disse toldsats kan man manipulere med, uden at det har ringeste virkning.

Hvis en amerikansk prohibitiv toldsats er på 100 pct. og man nedsætter den til 50 pct., vil den stadig være uoverstigelig, og hvis en toldsats på 4 pct. nedsættes til 2 pct., spiller det heller ikke nogen nævneværdig rolle. Det, der har interesse, er mellemsatserne, dér, hvor der er en betydelig omsætning, og hvor der er virkelig interesse knyttet til den marginale beskyttelse. Det er ubestrideligt det, der gør Kennedyrunden og hele GATT-forhandlingen uhyre vanskelig.

Så stillede det ærede medlem hr. Helge Larsen mig det spørgsmål, hvad jeg egentlig forstod ved det politiske samarbejde i Europa, og hvilken form dette skulle antage; jeg beklager, at det ærede medlem ikke har forstået, at det, der foregår i Europa i dag, er i første række politisk med økonomiske virkninger. Jeg tror, det er professor Hallstein, der har udtrykt det på den måde, at hver gang der foretages en økonomisk disposition inden for den europæiske kommission, sker der en politisk handling; det politiske og det økonomiske kan ikke adskilles. Men hvis vi skal komme videre henimod det samlede Europa, som vi på begge sider i tinget er enige om må være målet, kan det ikke ske ved småforhandlinger om nogle stykker kvæg eller nogle procenter på en toldsats. Så må det ske ved, at der opnås gennem en dialog, gennem en drøftelse, gennem en virkelig forhandling, enighed om de væsentlige politiske spørgsmål eller i hvert fald en fælles handlingsnorm i afgørelsen af de politiske sager. Det er dette, der må forstås ved det politiske samarbejde, og derfor er det uhyre forståeligt, at den nye tyske forbundskansler har lagt vægt på, at disse drøftelser kommer i stand, og tillige har lagt vægt på, at de føres over en bredere kreds end blot de seks lande.

Den højtærede udenrigsminister er altså af den opfattelse, at der ikke er anledning til at ændre en politik, som i dag ikke har noget som helst grundlag. Den højtærede minister åbnede døren en lille smule ved at sige, at hvis der forelå nye muligheder, ville han søge mandat. Men den gamle mulighed foreligger ikke. Det må være en kendsgerning, at der er ingen vej tilbage til en politik, der er gået i stå. Et nyt medlemskab må ske på grundlag af nye forhandlinger på et nyt grundlag. Det er dér, vi indtager det standpunkt, som vi konsekvent har indtaget fra den første markedsdebat her i tinget, at Danmarks vej må være gennem et medlemskab i Det europæiske økonomiske Fællesskab. Nu nævner ministeren, at det ville blive opfattet, som at man flygtede fra den ene markedsorganisation til den anden, at vort standpunkt til dette spørgsmål blev taget i 1960, da vi gik ind i EFTA. Det var uden synderlig begejstring, at den høje regering dengang forelagde EFTA-traktaten. Det var uden begejstring, man gik ind i disse forhandlinger. Man betragtede EFTA som en slags nødhjælp, og man betragtede det navnlig som en risiko for, at der skulle opstå et skævt forhold mellem de seks og den øvrige del af Europa. Det var den nuværende statsministers fortjeneste, at denne målsætning blev noget ændret i Stockholm, at EFTA fik karakter af et forhandlingsorgan, men vi har set, at som organ til forhandling med de seks er EFTA ganske uegnet.

Vi har set det nu og gennem alle årene tilbage til 1960. Dengang tog vi fra venstre ganske det samme standpunkt. Vi undlod at stemme for ratifikationen af EFTA-traktaten. Vi tilrådede også dengang at søge direkte optagelse i de seks. Vi er klar over, at vi ikke i dag, ganske som dengang, kan få følge af det store flertal her i tinget, men det ændrer ikke vort standpunkt. Jeg nævnte det i mit første indlæg, at hvis vi ikke her i tinget kan tage en fordomsfri drøftelse af disse spørgsmål, gøre vore synspunkter gældende, så havner vi i mellemstandpunkter, som ikke fører os noget som helst sted hen.

Jeg er overbevist om, at det ikke varer så forfærdelig mange år, så vil udvidelsen af Det europæiske økonomiske Fællesskab komme som noget ganske selvfølgeligt. Vi